

Žarko Komanin, književnik, eseista

U utrobi čudesnih skulptura Mija Mijuškovića zatočen je zvuk, sunce i vreme.

Uzbudljivi krik (nešto što je unutra) grli svaki pokret koji vidimo spolja. Ritmička kretanja i glatkoća ovih skulptura imaju snagu i lepotu iskona.

A komadi koje gledamo kao da nas smiruju pred užasom večnosti (zato što su im pokreti zaustavljeni, oteti od ništavila).

Ono "spolja" i ono "unutra" u Mijuškovićeve skulpturama su jedno, zagrljeni su, kao reka i njeno korito.

Zato Mijuškovićeve skulpture i zrače neprolaznom snagom i lepotom.

Mijušković kleše dole i gore, spolja i unutra, a odjek tog savrenog klesanja zvoni u nama koji gledamo.

A sve što je kod njega isklesano u lepotu zamrznutog pokreta otvara se u nama kao strašna drama čoveka i vremena: Mijušković je prorok koji se seća praobljke.

Fasciniran igrom prirode i njenim čudesima, Mijo Mijušković želi da dodirne njene tajne a ne da ih objašnjava.

Kada ponovo sanja prirodu, on je ne ponižava već sebe i nas suočava s njenim prvotnim tragovima. Tako njene bajkovite oblike spasava od smrti.

Pod rukom ovog usamljenog i jednostavnog majstora oživljava se duša i telo drveta i kamena. I dok posmatramo njegove skulpture i njegove snove, ne možemo se oteti utisku da je majstor u dosluhu sa samim praobljkom i pravremenom, da izdvaja mitske igre, da sluti trag iskonskih pokreta na zemlji. Čini nam se, zatim, da Mijo Mijušković teše i kleše rukom i dušom one praobljke i one prapokrete koji su zatvoreni i okovani ne samo nasiljem vremena već i nasiljem drvene mase i kamena. Mijo Mijušković vaja tako novu prirodu (novu harmoniju) koja je prastari zvuk, bolje reći: sanja u prirodi svoju harmoniju, sanja praobljke, nikad ne gubeći tlo ispod nogu. Tu je i poetika i snaga i lepota njegovih skulptura. A one su zapravo plod tajanstvenog procesa i neprestane saradnje između prirode i umetnika.

Iz veličanstvenoga haosa prirode i materije vajar Mijo Mijušković otima komad po komad drveta i kamena, otima san po san (oteti iz haosa, ovde znači graditi sklad iz haosa). (1978)